

ESPLAIS LITERARIS

Contes de la vora del foc

(Per a xics i grans)

LEMA: Veus-aquí...

— Aví! Expleu-nos un conte
que sigui forsa bonic.
Un conte de reis o fades
d'aquells que heu dit a vegades
que'ls sabeu des de petit.

Aixís els tres néts parlàven
a l'avi, corbat pels anys,
mentre tots s'acomodàven
al seu redós amb afanys.

— Com que sé que heu fet bondat,
la rondalla haveu guanyat.
Poseu-me, doncs, atenció,
que és el conte d'una flò,
que una orgullosa volgué
i mai obtenir pogué.

* * *

Veus-aquí qu'una vegada,
en penyal molt espadat,
una flor bella hi crexia
que temps feia que tenia
de princesa, el cor robat.

— Pujarà a mon setial
on hi guardo lloc reial,
qui la flò em vinga a ofrenà.
Si l'empresa és arriscada,
serà ella compensada,
i en paga d'afanys tant grans,
qui me la porti obtindrà
sols així la meva mà.
Qui la vol anà a buscà?
— A sos nobles cortisans
la princesa així parlà—.

Van sé molts que ho intentàren
i ben pocs els que tornàren...
Descoratjats i abatuts,
vergonyosos i vençuts,
impotents es confessàren.

Patge ardit ho va provar
i la flor pogué arrencar.
Si la vida hi hagués deixat
com tants altres, no plorat
per ningú fóra...
i braument s'aventurà
amb l'anhel d'acontenà
l'extrany gust de la Senyora.

Va ofrendar-li amb pleitesia
tot dient: — Senyora mia,
eix present de galania
sols per Vos he aconseguit.

Ara, deu-me la certesa
que'm complireu la promesa
per la flò havê conquerit.

La princesa, tot irada,
s'aixecà molt enufjada
de son ample setial.
A n'els guardes va cridà
i a n'el patge féu llençà
del castell senyorial.

L'altiva princesa va pensà:
En altre jorn la flor naixerà
i un noble serà
qui la portarà
per a amb mi, poder-se emmaridà.

La flor, cert, que va tornà
a sortir en el penyal...
ho vegé del finestral
i aterrada va quedà.

El patge ardit la tenia;
de son cinyell l'hi colgava,
en tant ell penjat s'havia
en el lloc que ella ocupava.

Qui la volgué anà a buscà?
No ho va pas ningú intentà,
i la princesa es va quedà
sens poder-se emmaridà.

M. ESCLUSA PRAT

Bocetos al Carbón

MUCHACHAS CELONESAS

Srta. MARGARITA VILTRÓ

De cara morena y ojos soñadores
que hieren o besan según su mirar;
de labios de grana que son guardadores
de perlas brillantes en rojo coral.

Siluetas de ensueños en noche estrellada,
tu ser es conjunto de gracias sin fin;
y en tí hay distinciones de una Princesita
con notas gitanas del Albaicín.

Un alma temprana que asoma a la vida,
sensible ante el arte, fuerte ante el dolor,
dime, Margarita: ¿Eres una niña...
o eres mensajera del Dios del amor?

J. MARVI

